

POSTANOWIENIE

Dnia 9 lipca 2024r.

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Anna Wołujewicz

Protokolant: p.o. protokolanta sądowego Alicja Sas

po rozpoznaniu w dniu 19 czerwca 2024r. w Człuchowie

na rozprawie

sprawy z wniosku A. K.

z udziałem Skarbu Państwa Nadleśnictwa O.

o zasiedzenie

postanawia:

1. oddalić wniosek,
2. nakazać pobrać od wnioskodawczyni A. K. na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Człuchowie kwotę 2.329,56 złotych (dwa tysiące trzysta dwadzieścia dziewięć złotych, pięćdziesiąt sześć groszy) tytułem nieopłaconych kosztów sądowych,
3. oddalić wniosek uczestnika postępowania w przedmiocie zwrotu kosztów postępowania.

UZASADNIENIE

Wnioskodawczyni A. K. wniosła o stwierdzenie, że nabyła przez zasiedzenie z dniem 1 października 2020 r. własność własności nieruchomości o pow. 0,0391 ha, położonej w obrębie ewidencyjnym Z., w gminie K., w powiecie (...), objętej księgą wieczystą Sądu Rejonowego w Człuchowie kw nr (...). W uzasadnieniu wniosku wskazano, że ww. jest właścicielką działki nr (...) położonej w obrębie ewidencyjnym Z., w gminie K., dla której Sąd Rejonowy w Człuchowie prowadzi księgę wieczystą kw nr (...). Na działce, jak się później okazało, stanowiącej własność Skarbu Państwa Nadleśnictwa O. w latach 70-tych posadowiona została przez poprzedników prawnych A. K. murowana stodoła pokryta eternitem i składowisko opału drewniana szopa. W dniu 14 października 2014 r. Nadleśnictwo O. zwróciło się do E. K. (1), - babci wnioskodawczyni o wydanie działki w oddziale 280 a i przywrócenie stanu poprzedniego poprzez usunięcie stodoły i składowanego opału z gruntu Skarbu Państwa. W odpowiedzi na ww. pismo E. K. (1) poprosiła o wstrzymanie się z podjęciem jakiegokolwiek decyzji do czasu zakończenia prac geodezyjnych i uregulowania stosunków własności na działce. Następnie, z uwagi na brak czynności zmierzających do uregulowania stanu prawnego przedmiotowej działki, wnioskodawczyni zwróciła się do Nadleśnictwa o ugodowe uregulowanie sytuacji prawnej gruntu, rozważenia zasiedzenia przez wnioskodawczynię przedmiotowej nieruchomości. Po upływie 2,5 miesiąca, Nadleśnictwo nie odniosło się merytorycznie do pisma wnioskodawczyni, jedynie powtórnie wniosło o usunięcie nielegalnego naniesienia budynku i przywrócenie gruntu do stanu poprzedniego zakreślając termin do 30 czerwca 2021 r. Zdaniem wnioskodawczyni z uwagi na to, że poprzednicy prawni na dzień 1 października 1990 r. byli samoistnymi posiadaczami przedmiotowego gruntu, stanowiącego własność Skarbu Państwa Nadleśnictwa O., wnioskodawczyni jako następcą prawną nabyła własność przedmiotowej działki przez zasiedzenie. Wnioskodawczyni

podkreśliła, że wg. relacji rodzinnych na przedmiotowej działce uprzednio, w miejscu murowanej stodoły, kilkadziesiąt lat temu zbudowana była stodoła na użytek poprzedników prawnych wnioskodawczynie, z której bez przeszkód, nieprzerwanie korzystała jej rodzina. Poprzednicy i wnioskodawczynie korzystali z przedmiotowej działki i obiektów na niej się znajdujących, będąc w pełni świadomi posiadania samoistnego działki w dobrej wierze. Według wnioskodawczynie nawet przyjmując złą wiarę wnioskodawczynie i jej poprzedników prawnych termin zasiedzenia działki upłynął najpóźniej w dniu 1 października 2020 r.

W odpowiedzi na wniosek uczestnik postępowania Skarb Państwa Państwowe Gospodarstwo Leśne Lasy Państwowe Nadleśnictwo O. wniósł o oddalenie wniosku w całości. Zdaniem uczestnika wnioskodawczynie w żaden sposób nie udowodniła od kiedy na nieruchomości pozostającej w zarządzie uczestnika znajdują naniesienia posadowione przez jej poprzedników prawnych i nia samą. W związku z powyższym twierdzenia dotyczące rzekomego istnienia naniesień od kilkadziesiąt lat są całkowicie gołosłowne, a tym samym nie mogą prowadzić do uwzględnienia wniosku. Ponadto podkreślono, że wnioskodawczynie od co najmniej 2014 r. posiada wiedzę na temat tego, że bezprawnie zajmuje część nieruchomości pozostającej w zarządzie uczestnika, ewidentnie pozostaje więc w złej wierze, która skutkuje uwarunkowaniem potencjalnego zasiedzenia od upływu 30 lat nieprzerwanego posiadania. Uczestnik podkreślił, że wnioskodawca i jego poprzednicy prawni nigdy nie kwestionowali praw właścicielskich przysługujących Skarbowi Państwa, wnosząc jedynie o wstrzymanie się z podjęciem decyzji o przedsięwzięciu kroków mających na celu nakazanie opróżnienia nieruchomości z niezasadnie posadowionych naniesień do czasu rozpoczęcia prac geodezyjnych na nieruchomości wnioskodawczynie. Według uczestnika działania podejmowane przez wnioskodawczynie i jej poprzedników prawnych były jedynie pozorne i zmierzały do nadużycia prawa podmiotowego, zgodnie z art. 5 k.c. poprzez świadome wydłużanie sprawy w celu ewentualnego doprowadzenia do zasiedzenia części nieruchomości.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20 listopada 1985 r. E. K. (1) – babcia wnioskodawczynie – nabyła od swoich rodziców K. W. i A. W. w ramach przekazania gospodarstwa rolnego, sporządzonego w zwykłej formie pisemnej, nieruchomość położoną w P. działki położonej w obrębie ewidencyjnym Z., w gminie K., dla której Sąd Rejonowy prowadził księgę wieczystą kw nr (...). W skład przekazywanego gospodarstwa oprócz gruntów należał dom mieszkalny, stajnia, stodoła drewniana, kuchnia gospodarcza kryta dachówka oraz drewnutnia.

dowód: akt przekazania k. 56

Działką sąsiednią z ww działki była nieruchomość, objęta księgą wieczystą Sądu Rejonowego w Człuchowie kw nr (...), której właścicielem jest uczestnik postępowania Skarb Państwa Gospodarstwo (...) Lasy Państwowe Nadleśnictwo O.. Działka ma obszar 5,75 ha z czego 5,68 ha to uprawy leśne, natomiast pozostała część 700 m jest oznaczona jako w ewidencji gruntów jako tereny rolne o pow. 0,0391 ha, Z części działki, która stanowiły tereny rolne korzystała rodzina E. K. (1). Na tej części gruntu posadowiona była ww. stodoła, która była przekazana babci wnioskodawczynie wraz z przekazaniem gospodarstwa. Z. było składowane m.in. drewno. Teren ten wykorzystywany był jako miejsce składowania rzeczy pochodzących z gospodarstwa (...). Często na tym terenie był bałagan.

dowód: opinia biegłego J. C. protokół z dnia 14 czerwca 2023 r. , 00:09:03) zeznania świadka P. J. protokół z dnia 23.03.2022 r. 00:11:38, 00:14:37, 00:26:28

W okresie między 1991-1992 do ww. stodoły z której korzystała rodzina E. K. (1) została dobudowana przez przyjaciela rodziny J. K. drewnutnia.

dowód zeznania świadka F. K. (protokół z dnia 27.05.2022 r. 00:03:05)

Często pracownicy Nadleśnictwa O. zwracali się do E. K. (1) o uprzątnięcie ww. terenu, który położony był w sąsiedztwie terenów leśnych. Pismem z dnia 14 października 2014 r. Nadleśnictwo O. wystąpiło z pismem do E. K. (1), które dotyczyło bezumownego korzystania z gruntów w P. w oddziale 280 a, na którym znajduje się stodoła i

składowane było drewno. Zwrócono się o pisemne wyjaśnienia dotyczące sposobu wydania bezprawnie używanych gruntów i terminu usunięcia umieszczonych na nich rzeczy takich jak: murowana stodoła kryta eternitem czy składowany opał celem przywrócenia stanu poprzedniego.

dowód: pismo k. 13

Pismem z dnia 20 listopada 2014 E. K. (1) poinformowała, że w ciągu najbliższego roku rozpoczną się prace geodezyjne, które powinny uregulować stosunki własności na działce jej i Nadleśnictwa. W związku z czym poprosiła aby do tego czasu wstrzymać się z podjęciem decyzji.

dowód: pismo k. 12

W dniu 27 września 2017 r. w E. K. (2) w drodze umowy darowizny, sporządzonej przed notariuszem J. A. w C., podarowała swojej wnuczce A. K. przysługujący jej udział wynoszący 2/3 w prawie własności zabudowanej nieruchomości gruntowej o pow. 0,6872 ha, położonej w obrębie ewidencyjnym Z. w gminie K., w powiecie (...), w wojewodzie (...), dla której Sąd Rejonowy w Człuchowie prowadzi księgę wieczystą kw nr (...). W akcie notarialnym wskazano, że zabudowę tej nieruchomości stanowią dwa budynki mieszkalne i pięć budynków gospodarczych oraz podarowała nieruchomość gruntową o pow. 0,1100 ha, położoną w obrębie ewidencyjnym Z. w gminie K., w powiecie (...), w wojewodzie (...), dla której Sąd Rejonowy w Człuchowie prowadzi księgę wieczystą kw nr (...).

dowód: akt notarialny k. 16

Pismem z dnia 10 grudnia 2020 r. wnioskodawczyni wniosła o wyznaczenie terminu spotkania w Nadleśnictwie w celu omówienia uprawnień do zasiedzenia gruntów Skarbu Państwa w związku z wybudowaniem murowanej stodoły pokrytej eternitem i składowanie opału na gruncie w oddziale 280 należącego do Nadleśnictwa, będącego w jej samoistnym posiadaniu jej poprzedników prawnych od lat 70-tych.

dowód: pismo k. 11

Pismem z dnia 25 lutego 2021 Nadleśnictwo wezwało wnioskodawczynię do usunięcia nielegalnego naniesienia do dnia 30 czerwca 2021 r. Wskazano, że jeżeli budynek nie zostanie usunięty, Nadleśnictwo będzie zmuszone zgłosić sprawę do powiatowego inspektora nadzoru budowlanego w celu sprawdzenia legalności naniesienia.

dowód: pismo k. 10

Sąd zważył co następuje:

Zgodnie z treścią art.172 k.c., w brzmieniu obowiązującym od 1990r., posiadacz nieruchomości niebędący jej właścicielem nabywa własność, jeżeli posiada nieruchomość nieprzerwanie od lat dwudziestu jako posiadacz samoistny, chyba że uzyskał posiadanie w złej wierze (zasiedzenie). Jednakże po upływie trzydziestu lat posiadacz nieruchomości nabywa jej własność, choćby uzyskał posiadanie w złej wierze.

Z powyższego wynika, iż koniecznymi przesłankami, które muszą być spełnione, aby można nabyć prawo własności nieruchomości w drodze zasiedzenia jest posiadanie samoistne oraz odpowiedni okres czasu.

Posiadanie jest to stan faktyczny, polegający na faktycznym władztwie, przez które rozumie się samą możliwość władania rzeczą. Nie jest przy tym konieczne dla istnienia posiadania rzeczywiste korzystanie z rzeczy, lecz sama możliwość takiego korzystania (orzeczenie SN z dnia 3 czerwca 1966r., III CR 108/66, OSPiKA 10/67, poz.234).

Istotne jest również, aby posiadanie prowadzące do zasiedzenia miało charakter posiadania samoistnego. Charakteryzuje się ono tym, że posiadacz włada rzeczą w takim zakresie, jak to czyni właściciel, wykorzystując taką faktyczną możliwość władania rzeczą, do jakiej właściciel jest uprawniony.

W związku z powyższym tylko ten, kto rzeczą faktycznie włada, z zamiarem władania dla siebie, jest jej posiadaczem samoistnym.

Obok posiadania konieczną przesłanką do nabycia prawa własności w drodze zasiedzenia jest upływ czasu, aby władający nieruchomością był jej posiadaczem samoistnym przez określony w ustawie czas. Jest on różny w zależności od tego czy mamy do czynienia z posiadaniem samoistnym w dobrej czy złej wierze. W przypadku dobrej wiary jest to termin 20 letni, a w przypadku złej wiary – 30 letni. Dopiero po upływie tych terminów posiadacz samoistny jest właścicielem nieruchomości.

Dobra wiara polega na błędnym, ale w danych okolicznościach usprawiedliwionym przekonaniu posiadacza nieruchomości, że przysługuje mu wykonywane przez niego prawo.

W rozpoznawanej sprawie zasadniczą kwestią sporną było ustalenie czy wnioskodawczyni i jej poprzednicy prawni korzystali ze spornego gruntu jak posiadacz samoistny.

Powszechnie przyjmuje się, że rodzaj posiadania (samoistne lub zależne) zdeterminowany jest przede wszystkim zakresem faktycznego władztwa nad rzeczą oraz faktem, czy odbywa się ono za wyraźną lub dorozumianą zgodą innej osoby (w tym właściciela). Posiadanie samoistne to władztwo nad rzeczą z wyłączeniem innych osób i niezależne od wyraźnej lub dorozumianej zgody innej osoby, w tym w szczególności niezależne od zgody i woli właściciela. Każdy posiadacz samoistny obejmuje rzecz w posiadanie dlatego, że z przyczyn usprawiedliwionych, uważa się za właściciela albo dlatego, że chce rzeczą władać dla siebie, jak właściciel, chociaż wie, że nie jest właścicielem (por. m. in. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 5 grudnia 2007 r. I CSK 300/07, OSNC –ZD 2008/3/91).

Okoliczności uzyskania władania rzeczą nie mają więc znaczenia dla oceny tego władania jako posiadania samoistnego. Kwalifikacja władania nieruchomością jako posiadania samoistnego, stanowiącego przesłankę zasiedzenia nieruchomości uzależniona jest od sposobu władania rzeczą. Dla stwierdzenia posiadania samoistnego konieczne jest wykonywanie przez posiadacza czynności faktycznych wskazujących na samodzielny, rzeczywisty i niezależny od woli innej osoby stan władztwa (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 18 września 2003 roku, I CK 74/02, LEX Nr 141416).

W ocenie Sądu materiał dowodowy zebrany w sprawie jednoznacznie przesądza, że wnioskodawczyni i jej poprzednicy prawni byli samoistnymi posiadaczami nieruchomości objętej wnioskiem, albowiem ich posiadanie miało charakter władania rzeczą z zamiarem posiadania jej dla siebie. Ujawnili oni swą wolę posiadania przedmiotowego gruntu dla siebie w sposób jawny i dostrzegalny dla otoczenia realizując wszelkie prerogatywy właścicielskie takie jak: samodzielna budowa budynku bez żadnych pozwoleń i uzgodnień z właścicielem, jego remonty, przebudowa, nieuiszczanie opłat za korzystanie z przedmiotowej nieruchomości, składowano opał i inne rzeczy. Wnioskodawczyni, w ocenie Sądu, była świadoma, iż nie posiada tytułu prawnego do przedmiotowej nieruchomości, czego wyrazem była prowadzona z uczestniczką postępowania korespondencja w kwestii omówienia uprawnień do zasiedzenia przedmiotowego gruntu, jednakże nie wyłącza to w żaden sposób braku przymiotu samoistności posiadania nieruchomości.

W ocenie Sądu z materiału dowodowego zebranego w sprawie jednoznacznie wynika, że sporna część nieruchomości była w posiadaniu babci wnioskodawczyni najpóźniej w dniu 20 listopada 1985 r. Potwierdza to przede wszystkim pisemny akt przekazania gospodarstwa rolnego (...), gdzie jest wymieniona stodoła, która znajduje się na spornym gruncie (dowód: akt przekazania k. 56) Również z zeznań świadka P. J. wynika, że stodoła murowana na spornym gruncie była już 1989 r. jak on zaczął prace w Nadleśnictwie O., a korzystała z niej E. K. (2) z rodziną (dowód: zeznania świadka P. J. protokół z dnia 23.03.2022 r. 00:11:38, 00:14:37, 00:26:28). Świadek potwierdził również, że za stodołą od strony lasu był bałagan zrobiony przez panią K., co świadczy o tym, że to ona korzystała z tego terenu (protokół z dnia 23.03.2022 r. 00:17:33, 00:21:21). Z zeznań świadka S. O. (1) również wynika, że na spornym gruncie stała już murowana stodoła w 2000 r. (dowód: zeznania świadka S. O. protokół z dnia 12.01.2022 r. 00:13:30). W związku z powyższym w ocenie Sądu nie budzi wątpliwości fakt, że początkowo przez E. K. (1) a następnie przez A. K. grunt

objęty sporem był w ich samoistnym posiadaniu. Również z zeznań świadka F. K. wynika, że stodoła musiała być już w latach 1991-1992, albowiem wówczas do stodoły została dobudowana przez jej męża drewnitnia (protokół z dnia 27.05.2022 r. 00:03:05).

Podkreślić również należy, że sporna część nieruchomości o pow. 0,0391 ha, należąca do działki uczestnika w ewidencji gruntów została zewidencjonowana jako zabudowane tereny rolne (dowód: opinia biegłego J. C. protokół z dnia 14 czerwca 2023 r. , 00:09:03). Zgodzić się należy, z biegłym, że skoro przez te wszystkie lata Nadleśnictwo nie kwestionowało zapisów ewidencji to znaczy, że przyjmowało fakt, że na działce leśnej znajduje się 700 m terenów zabudowanych rolnych. Również dowód z oględzin potwierdził, że sporny teren nie jest wykorzystywany pod uprawę leśną tylko stanowił zaplecze rolne, związane z usytuowanym na nim budynkiem (por. protokół oględzin k. 236-238). W związku z powyższym Sąd nie miał żadnych wątpliwości, że sporny grunt mógł być przedmiotem zasiedzenia.

Wprawdzie w piśmie procesowym z dnia 26 czerwca 2023 r. uczestnik postępowania podkreślał, że nigdy nie zaakceptował stanu posiadania samoistnego tego gruntu przez wnioskodawczynię i jej poprzedniczkę. Podkreślić jednak należy, że nawet przyjmując że tego faktu nie zaakceptował to nie podjął żadnych środków, które świadczyłyby o przerwaniu biegu zasiedzenia. Okoliczność, że właściciel nieruchomości nie zgadza się z posiadaniem nieruchomości przez posiadacza nie podważa samoistnego posiadania. Również okoliczność, że wnioskodawczyni wiedziała, że sporny grunt nie należy do niej, nie neguje jej samoistnego posiadania. W ocenie Sądu okoliczność, że wnioskodawczyni czy jej poprzedniczka reagowały na upomnienia Nadleśnictwa i podejmowały działania mające na celu uprzątniecie spornego terenu sąsiadującego z terenem leśnym, nie podważa także ich samoistnego posiadania.

W związku z powyższym wnioskodawczyni wykazała, że stodoła i grunt z nią związany objęty wnioskiem był w samoistnym posiadaniu E. K. (1) a następnie jej. W ocenie Sądu okoliczność, że na spornym gruncie rodzina wnioskodawczyni korzystała samodzielnie ze stodoły, przeprowadzając poszczególne prace polegające m.in. na budowie drewnitni, pracach porządkowych, czynili to samodzielnie, nie pytając i nie informując o tym nikogo – zostało udowodnione. W ocenie Sądu zachowanie takie świadczy, że korzystali z gruntu w sposób samoistny, manifestowali w ten sposób, że władają tym gruntem z wyłączeniem innych osób i nie uwzględniali praw innych podmiotów. Zeznania ww. świadków w tym zakresie są spójne, uzupełniają się tworząc logiczną całość. Potwierdza je opinia biegłego i dowód z oględzin. Wszystkie zebrane w sprawie dowody tworzą logiczną całość, są wiarygodne i brak podstaw aby odmówić któremuś wiary.

W ocenie Sądu uczestnik postępowania nie wykazał w żaden sposób aby posiadanie przez E. K. (1) było posiadaniem zależnym. Należy też uwzględnić treść art. 339 k.c., z którego wynika domniemanie samoistności posiadania. Ciężar udowodnienia, że posiadanie wnioskodawczyni jak i jej poprzednika było jedynie posiadaniem zależnym, spoczywał na uczestniczce (art. 6 k.c.). Jak powyżej wskazano od 1985r. nie miały miejsca zdarzenia prowadzące do przerwania biegu zasiedzenia.

W ocenie Sądu od 1985 r, nie doszło do przerwania biegu zasiedzenia. Zgodnie z art. 123 § 1 pkt 1 k.c., stosowanym odpowiednio w sprawach o zasiedzenie (art. 175 k.c.), bieg terminu zasiedzenia przerywa tylko taka czynność przed sądem lub innym właściwym organem, która została przedsięwzięta bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. W związku z powyższym przerwać bieg zasiedzenia może ewentualnie właściciel, który wystąpi z roszczeniem o wydanie gruntu stanowiącego jego własność. Czynność ta musi zmierzać do „wyzucia”, z posiadania aktualnego posiadacza. Skutek w postaci przerwania biegu terminu zasiedzenia mogą wywołać jedynie czynności zaczepne, a nie obronne właściciela, i to wyłącznie takie, które wprost lub pośrednio zmierzają do pozbawienia posiadacza władania rzeczą, co do której biegnie zasiedzenie (por. SN z dnia 14 października 2011r., sygn.. akt III CSK 251/10). W ocenie Sądu postępowanie – na które powołuje się uczestniczka zmierzało jedynie do uregulowania kwestii związanej ze spornym gruntem. Postępowanie to nie zostało podjęte w celu odebrania posiadania aktualnemu posiadaczowi.

Bezsporny jest fakt, że w okresie posiadania gruntu przez E. K. (1) i wnioskodawczynię przedmiotowy sporny grunt należał do Skarbu Państwa.

Zgodnie z obowiązującym do dnia 1 października 1990r. artykułem 177 k.c. przepisów o nabyciu własności przez zasiedzenie nie stosowano, jeżeli nieruchomości była przedmiotem własności państwowej. Zakaz ten został uchylony na mocy ustawy z dnia 28 lipca 1990r. o zmianie ustawy – kodeks cywilny (Dz.U.Nr 55, poz. 321). Zgodnie z treścią art. 10 przedmiotowej ustawy jeżeli przed dniem wejścia w życie ustawy istniał stan, który według przepisów dotychczasowych wyłączał zasiedzenie nieruchomości, a według przepisów obowiązujących po wejściu w życie tej ustawy prowadzi do zasiedzenia, zasiedzenie biegnie od dnia wejścia jej w życie; jednakże termin ten ulega skróceniu o czas, w którym powyższy stan istniał przed wejściem w życie ustawy, lecz nie więcej niż o połowę. W związku z powyższym bieg zasiedzenia spornego gruntu rozpoczął się z dniem 1 października 1990r. Biorąc pod uwagę fakt, że wnioskodawczyni jak i jej poprzedniczka posiadały sporny grunt w złej wierze czas zasiedzenia wynosi 30 lat. Podkreślić należy, że na mocy cytowanego art. 10 ustawy termin ten ulega skróceniu o czas, w którym istniał stan wyłączający zasiedzenie czyli okres od dnia 20 listopada 1985r do dnia 1 października 1990r. Wnioskodawczyni objęła w posiadanie jako właściciel sporny grunt w dniu 2017, jednak na mocy art. 176 k.c. jeżeli podczas biegu zasiedzenia nastąpiło przeniesienie posiadania, obecny posiadacz może doliczyć do czasu, przez który sam posiada, czas posiadania samoistnego swego poprzednika. W związku z powyższym do czasu posiadania gruntu przez wnioskodawczynię należało doliczyć czas posiadania gruntu przez E. K. (1) co najmniej tj od 20 listopada 1985r. W ocenie Sądu E. K. (1) była posiadaczem w złej wierze, albowiem korzystała z gruntu z wyłączeniem innych osób, korzystała ze stodoły i przyległego gruntu, nie pytając nikogo o zgodę, dysponowała nim nie dysponując żadnym tytułem prawnym.

Biorąc pod uwagę, że na mocy art. 10 w/w ustawy okres czasu konieczny do zasiedzenia ulega skróceniu o czas, w którym istniał stan wyłączający zasiedzenie, lecz nie więcej niż o połowę, należało stwierdzić, że to E. K. (1) nabyła sporny grunt w drodze zasiedzenia z dniem 20 listopada 2015r. Podkreślić należy, że nabycie prawa własności w drodze zasiedzenia następuje z mocy samego prawa w chwili, kiedy spełnione zostały wszystkie wymagane przesłanki, tj. z upływem ostatniego dnia zasiedzenia (por. uzasadnione uchwały składu 7 sędziów SN z dnia 22.IV.1950 r. C 1864/49 - OSN 1950 roku). W ocenie Sądu nie budzi wątpliwości, że zasiedzenie następuje na rzecz osoby, która w chwili upływu ostatniego dnia terminu zasiedzenia jest posiadaczem nieruchomości pod tytułem właściciel.

W niniejszej sprawie w osnowie wniosku wszczynającego przedmiotowe postępowanie jednoznacznie wskazano, że przedmiotem postępowania ma być „stwierdzenie, że to wnioskodawczyni A. K. nabyła sporny grunt przez zasiedzenie. Podmiot na rzecz którego miało nastąpić nabycie własności przez zasiedzenie nie ulegał zmianie aż do zamknięcia rozprawy. Na mocy art. 321 § 1 w związku z art. 13 § 2 k.p.c. przy uwzględnieniu art. 316 w związku z art. 13 § 2 k.p.c., Sąd jest związany osobą, która miałaby zasiedzieć prawo własności.

W związku z powyższym, że zasiedzenie może nastąpić tylko na rzecz osoby wskazanej przez wnioskodawcę (por. postanowienie SN 15.07.2021 r., sygn.. akt IV CSK 111/21, uchwała SN z dnia 11 czerwca 2015 r., III CZP 112/14), Sąd powziął wątpliwości związane z przedmiotowym wnioskiem. W związku z powyższym w trybie w trybie z art. 156¹ k.p.c. w związku z art. 13 § 2 k.p.c. poinformował pełnomocnika wnioskodawcy o wątpliwościach związanych ze złożonym wnioskiem w świetle zgłoszonych twierdzeń i dowodów i o rozważenie modyfikacji stanowiska w sprawie. Pomimo zobowiązania z dnia 30 października 2023 r. wnioskodawczyni, która jest reprezentowana przez pełnomocnika zawodowego, nie dokonała zmiany wniosku w tym zakresie. Niedokonanie zmiany żądania prowadzi do oddalenia wniosku (por. uchwała 7 s SN z dnia 11.06.2015 r., III CZP 112/14)

Biorąc pod uwagę na przyjętą przez wnioskodawczynię konstrukcję wniosku, Sąd nie mógł orzekać ani o zasiedzeniu przysługującego innej osobie, ani o zasiedzeniu owego prawa przez inną osobę aniżeli wnioskodawczyni. W związku z tym, że nabycie w drodze zasiedzenia skonkretyzowanego we wniosku prawa nastąpiło przez inny podmiot tj. E. K. (1), która nie została wskazana przez wnioskodawczynię, w związku z czym na mocy art. 316 oraz art. 321 § 1 w związku z art. 13 § 2 k.p.c. należało wniosek oddalić.

Na koszt nieopłaconych kosztów sądowych składa się koszty oględzin – w wysokości 67,69 zł. i wynagrodzenie biegłego w wysokości 2261,87 zł. W związku z powyższym od wnioskodawczyni należało w pkt 2 orzeczenia ściągnąć kwotę 2.329,56 zł. (art. 113 ustawy o kosztach w sprawach cywilnych).

W pkt 3 orzeczenia Sąd przyjął, że wniosek uczestnika o zasądzenie kosztów postępowania, nie uzasadnia odstąpienia od reguły określonej w art. 520 § 1 k.p.c. w związku z czym oddalił wniosek uczestnika w tym zakresie.